

Publicerad 2016-10-21 04:54 av Mats Edin

Blir egot äldre eller bara jag?

Och själen för den delen?

Kroppen en ändlös dödsannons ju
med osynliga tidstandens bitt till allmän beskådan på.

Hjärnan, vår gråa lilla betraktare, mätare och allvetare - åldras men jämfört med vad?
Hela Omgivningen likaså som den lilla grå, blir äldre men parallellt med oss själva då.

Men döden - den stora räddaren i nöden - är alltså okänd, dynamisk och närmast manisk. Inte åldras väl den!

Enbart födseln av allt i livet tål att jämföras med den stora dråparen, evigt ung, ja yngre ändå, och helt oåldrad är hen ockväl.

Helt jämnt och balans mellan det som föds och det som dör, mellan tillblivande, varande och ändande till slut, eller mer sant lika oslut som planeten vår eller rymliga rymden stor.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mats Edin med Poeter.se id #48697 innehar upphovsrätten